

Reskrypt Dyrektora Głównego Urzędu Miar w przedmio- cie koncesjonowania wyrobu i sprzedaży narzędzi mierni- czych z dn. 30 marca 1920 r.

GŁÓWNY URZĄD MIAR

№ 19/3771.

Warszawa, d. 30 marca 1920 r.

Do Panów

NADINSPEKTORÓW LEGALIZACJI NARZĘDZI MIERNICZYCH

- 1) w Warszawie,
- 2) w Lublinie.

Dla wyjaśnienia celów koncesjonowania wyrobu i sprzedaży narzędzi mierniczych oraz sposobu przestrzegania warunków koncesji, Główny Urząd Miar podaje poniższe zasady do wiadomości.

Koncesjonowanie produkcji narzędzi mierniczych ma na widoku przede wszystkim ułatwienie konkurencji trwałych i uzgodnionych z wymaganiami stosowanej metrologii wyrobów z wyrobami tandetnymi. Wytwórcy dobrych narzędzi mierniczych winni więc odczuwać ze strony służby legalizacji narzędzi mierniczych opiekę i rozumieć, że pewne nieuniknione utrudnienia, które system koncesjonowania nakładać musi na koncesjonariuszy, w ogólnym rezultacie wychodzą na ich korzyść.

Niezbędnem jest dla wykorzystania wszystkich zalet systemu koncesyjnego, aby pp. Nadinspektorowie roztoczyli ścisły nadzór nad wypełnianiem warunków koncesji. W tym celu opierając się na pełnomocnictwie, jakie daje rozporządzenie (Przep. ob. w miern. № tyt. 6,2), winni oni zdobyć sobie możliwość ścisłego kontrolowania, dokąd wychodzą narzędzia miernicze nielegalne lub nielegalizowane, i w razie ujawnienia nadużyć bezwzględnie im przeciwdziałać. Należy również wejść w porozumienie ze starostami, aby oni ze swej strony ściśle prześladowali pokątną sprzedaż narzędzi mierniczych.

Przy wykonywaniu nadzoru nad fabrykacją, udzielaniu zezwoleń na wyrób narzędzi mierniczych nielegalnych lub nielegalizowanych na wywóz zagranicę, niejednokrotnie urzędnicy legalizacji narzędzi mierniczych badać będą dokumenty handlowe (dotyczące np. cen, adresów klientów i t. p.), których ogłoszenie mogłoby danemu zakładowi utrudnić konkurencję. Należy więc pou-

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 11 października 1920 r.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

Cena 3 marki.

№ 33.

czyć urzędników biorących udział w tym nadzorze, iż wiadomości takie winni uważać za tajemnicę służbową, której ścisłe dochowanie stanowić winno punkt honoru urzędu, a której lekceważenie ściągęłoby na winnego surową karę. Dlatego też do tych czynności używać należy tylko poważnych, obowiązkowych i życiowo wyrobionych urzędników.

Co do narzędzi nielegalnych, wywożonych zagranicę, jedynie troską Nadinspektora, działającego w imieniu Głównego Urzędu Miar, winno być przekonanie się, że wyrobiony towar istotnie przeznaczony jest do wywozu i zbycie jego w kraju jest uniemożliwione. Z chwilą nabycia tej pewności należy jaknajbardziej ułatwiać fabrykom formalności, związane z tego rodzaju wyrobem. Fakultatywne legalizowanie na wywóz oczywiście nie może, w myśl tego, co powiedziano wyżej, zastąpić zezwolenia wyrobu na wywóz.

W żadnym razie nie należy na fabrykanta lub kupca nakładać dalej idących zobowiązań, niż to czynią przepisy i koncesja. W każdym więc konkretnym wypadku należy przed wydaniem zarządzenia rozważyć, na jakiej podstawie będzie ono wydane i czy rzeczywiście prawo pozwala na wydanie takiego rozporządzenia.

Nadmienić jeszcze należy, że w żadnym razie nie należy odmawiać przyjmowania narzędzi mierniczych do legalizacji na zasadzie, że zgłaszający nie posiada koncesji: prawo zgłaszania przysługuje wszystkim. Natomiast korzystać należy z tej drogi dla wykrywania pokątnego wyrobu i reparacji narzędzi mierniczych.

Główny Urząd Miar

(—) inż. **Z. Rauszer.**